

text: Maria Just Pérez
curs: 2n ESO E
INS Celestí Bellera

La mare estima els seus fills

Al poblat dels Shiwiar, a l'Equador, la tranquil·litat que sempre hi regna ha estat interrompuda. Els ocells no entonen dolces melodies i volen esbojarradament buscant refugi, l'aigua espumosa del riu baixa brusquement des de la vall, fins i tot el sol brilla amb una intensitat que mai s'havia vist, sembla més aviat d'un color rogenc que obliga a baixar la mirada. El xaman de la tribu, en Guirar, ja fa temps que està capficat en que la fi del món s'acosta, i diu que avui comencen a mostrar-se les senyals de les seves prediccions. Tothom està ple de cabòries, però jo l'únic que crec és que aquest home ja té una edat i s'ha begut l'enteniment. Per adobar-ho, la histèrica de la meva mare no em deixa sortir de la cabana, segons ella puc córrer perill. Em té farta, pensa que sóc una nena de quatre anys, o què? Per si encara no se n'ha adonat en tinc tretze. Segur que el pare m'hagués deixat anar a prendre l'aire, però com ja no hi és... El trobo molt a faltar, si fos per ell no seria a casa, avorrida i suportant els meus dos germans petits de sis i vuit anys, la Mirnach i en Chasém, que xisclen i corren amunt i avall. Després de passar tota la tarda dibuixant amb un pal a la sorra, he aconseguit fer un cocodril. M'ha quedat ben maco, sembla que em pugui mossegar i tot! Però, com no, el meu germà ho havia d'esgarrar tot. Ha passat corrents per davant meu, trepitjant la meva obra d'art que tant admirava. No m'he pogut contenir i l'he etzibat la primera pedra que he trobat pel terra. Ha anat a parar al seu front, causant-li un trauc profund. Sagna molt i el meu germà esclata en gemecs. La mare deixa de preparar la "yuca" per sopar i ve a corre cuita a esbrinar què passa. Al veure en Chasém amb aquell

text: Maria Just Pérez
curs: 2n ESO E
INS Celestí Bellera

trau, es torna ben pàl·lida. Li pregunta que com s'ho ha fet i el nen odiós amb el dit índex de la mà dreta m'assenyala. La mare es gira i em clava una mirada fulminant. Aquella me la conec molt bé, vol dir "Joveneta, tu i jo parlarem seriosament". En el fons em sap greu veure així al meu germà, no era la meva intenció fer-li tant de mal. La mare va a buscar una potinga de plantes curatives i li fa delicades fregues damunt l'hemorràgia. Encara recordo com si fos ahir quan l'àvia m'ho feia a mi. Ell es tranquil·litza, deixa de plorar i mentre la mare l'acarona se li comencen a tancar els ulls, fins que es queda ben adormit. Aleshores miro cap a una altra banda i veig a la Mirnach ajupida en un racó, tapant-se la cara amb les mans. La mare porta a en Chasém al llit i s'acosta a la Mirnach. Suaument li treu les mans de la cara, on darrere s'amagava un rostre amb por i apoderat per milers de llàgrimes. La mare li fa una abraçada ben forta, li dona un petó al front i s'asseu al terra. La Mirnach s'estira i reposa el cap a la falda de la mare, que comença a cantar-li una cançó de bressol i li pentina els cabells amb els dits. Se m'omplen els ulls de llàgrimes, em sento com si fos un monstre, tot ha estat culpa meva. Tant de bo no fos així de tanoca i pensés abans de fer les coses. Aprofito que la mare té els ulls tancats, com la Mirnach, i surto de la cabana. No vull que em vegin plorar, encara quedaré com una tòtila. Un cop fora, no puc contenir-me. Les llàgrimes em regalimen per les galtes i començo a sanglotar, no puc evitar-ho. Al cap d'un instant sento la presència d'algú. Una mà càlida reposa sobre la meva espatlla, però tot i així, no em molesto en esbrinar de qui és. Un filet de veu dolça em diu "No t'amoïnis petita, ja sóc aquí" a cau d'orella. No em cal gaire temps per saber qui és; sens dubte, és la mare. Es posa al meu davant i em mira fixament als ulls, no aparta la mirada. Finalment, em rendeix i caic sense ànims als seus braços, que immediatament m'estrenyen contra ella.

text: Maria Just Pérez
curs: 2n ESO E
INS Celestí Bellera

Ara encara ploro molt més, m'estic ennuegant de tantes llàgrimes i començo a tossir. La mare em pica suaument a l'esquena, i agafant-me la cara amb les dues mans, em fa un llarg petó a la galta.

- Sóc de lo pitjor que hi ha, no em mereixo el teu consol ni el de ningú. He fet mal a en Chasém i he espantat a la Mirnach. Tant de bo em caigui un llampec ara mateix i em parteixi en dos...

- No tens pas raó, filla, ets meravellosa. Tot i que com tothom, hi ha certs cops en els que perds els nervis i fas coses que en realitat no vols. Però en aquell moment, la situació t'empeny a fer-les.

M'agafa de les mans i mira cap al cel. S'entristeix, però tot i així, fa un esforç per somriure'm.

- Gaire gent no ho sap, però jo també vaig cometre un gran error, sí... Fa dos anys, quan va morir el teu pare, no vaig poder acomiadar-me d'ell de la manera que hagués volgut. Era un matí del 7 de juliol i havia d'anar a caçar, se'ns havia acabat tot el que teníem al rebost. Els rajos de sol ja havien sortit feia estona i jo intentava llevar al teu pare, però ell es resistia a sortir del llit. Vaig començar a escridassar-lo perquè en aquella temporada escassejàvem d'aliments i ell perdia el temps ajagut al llit. Va aixecar-se de mala gana, remugant, i li vaig dir que no tornés a trepitjar aquesta casa fins que portés una peça de menjar. Per mala sort, no va poder fer-ho, un caiman li va arrencar la cama esquerra i va morir per tanta pèrdua de sang. Quan el tiet Maikiua se'n va assabentar i va venir a la cabana per explicar-m'ho, se'm va caure el món a sobre. L'estimava molt al teu pare, de fet, ho segueixo fent. I l'última cosa que vam fer va ser discutir. No m'ho perdonaré mai, però en aquell moment

text: Maria Just Pérez
curs: 2n ESO E
INS Celestí Bellera

no vaig adonar-me'n del que comportaria. Tant de bo ho hagués arribat a saber... Pensava que em quedaria ensorrada i no tindria forces per aixecar-me. De sobte, tu i els teus germans vaue sortir exaltats de la cabana, havíeu trobat una granota de punta de fletxa i volíeu ensenyar-me-la. En aquell precís moment vaig prometre'm que lluitaria per vosaltres, remouria terra i cel si calgués. I sobretot, mai deixaria que us passés res, us cuidaria fins a la fi dels meus dies.

Tinc un nus a la gola. No sé pas que fer, ni tan sols que dir... Mai havia vist així a la mare. No se m'acut altra cosa que abraçar-la. Al mateix temps, reflexiono sobre el meu comportament. Sempre m'estic queixant de que és una pesada, la contesto malament, molts cops no la faig ni cas... Mai m'ho havia plantejat això. Em sap molt de greu haver sigut tant desagraïda amb ella, quan ho fa amb tota la bona intenció del món perquè s'estima als seus fills. A fi de comptes, és la que més somriures es mereix de part meua, i en canvi, és la persona que més crits s'emporta. A partir d'ara mostraré una conducta més madura i tindrè més paciència amb la família. Són el més important que tinc, i per molt que em facin la guitza, sense ells la meua vida no tindria sentit.

- Mare, gràcies per tot. Sobretot, gràcies per estimar-me.